

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Pulkrábka, Ph.D. a soudkyň JUDr. Ivy Hejdukové a JUDr. Jarmily Růžkové v právní věci žalobce **K. Q.**, nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupeného JUDr. Václavem Chumem, advokátem, sídlem Praha, Sokolská 60, proti žalované **Ing. S. F.**, nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], **o omluvu a náhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč**, k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 1. 10. 2015, č. j. 26 C 121/2015-89,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalobu, kterou se žalobce domáhá písemné omluvy za některá dehonestující tvrzení v emailu ze dne 30. 4. 2014 a náhrady nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč, zamítl. Žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Své rozhodnutí soud odůvodnil tím, že předmětný email byl zaslán žalovanou coby tajemnicí Městského úřadu v Plané z jejího pracovního emailu v souvislosti s podáním a stížnostmi žalobce na stavební úřad. I když se jednalo o neformální komunikaci, která nebyla obsahem spisu, lze i toto považovat za úřední postup. Žalovaná jednala v rámci plnění svých pracovních úkolů, a proto občanskoprávní sankce za její jednání mají postihovat výlučně osobu, která ji k realizaci své činnosti použila. Soud však neshledal žalobu za důvodnou, i kdyby se u žalované jednalo o exces, který zakládá její vlastní odpovědnost. Soud má za to, že jednáním žalované došlo k zásahu do osobnostních práv žalobce, zejména do jeho základního lidského práva na důstojnost. V řízení však nebylo prokázáno, že by se s jeho obsahem přičiněním žalované měly možnost seznámit další osoby. Z emailové komunikace mezi účastníky je patrná snaha žalované řešit smírně vyhocenou situaci mezi žalobcem a

stavebním úřadem a nevyplývá z ní, že by si žalovaná přála smrt žalobce či ho označovala za Jidáše. Žalovaná se žalobci dvakrát písemně omluvila, opakovaně projevila lítost nad svým jednáním. S ohledem na všechny okolnosti případu se jeví již písemné omluvy žalované spolu s jejím projednáním ze strany vedení města za dostačující.

Žalobce podal proti rozsudku včasné odvolání, v němž uvedl, že soud prvního stupně pochybil při hodnocení pasivní legitimace žalované, když zásadní podmínka vnitřního účelového vztahu jednání žalované k plnění pracovních úkolů v daném případě absentuje. Soud zcela pominul skutečnosti zjištěné v průběhu řízení, mimo jiné z výslechu účastníků, zejména samotné žalované. Ta výslovně uvedla, že email žalobce ze dne 30. 4. 2014 v 7:11 hod. nepovažovala za oficiální podání do konkrétního stavebního řízení ani za oficiální stížnost, a proto dala tuto komunikaci do odstraněné pošty. Dále pak uvedla, že předmětné emaily nebyly jí ukládány do žádného spisu ani správního deníku, považovala je za neformální komunikaci. Právě na výše uvedený email žalobce reagovala žalovaná předmětným emailem, který i dle hodnocení soudu zasáhl do osobnostních práv žalobce. Je zcela zřejmé, že z objektivního i subjektivního hlediska se u žalované nejednalo o plnění pracovních úkolů. Žalobce v době tohoto excesu žalované byl účastníkem několika řízení, která byla vedena jako správním orgánem Stavebním úřadem obce Planá. Nadřízeným či odvolacím orgánem je nepochybně Odbor regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje, nikoli žalovaná jako tajemnice Městského úřadu obce Planá. Žalovaná ani z titulu své funkce nebyla oprávněna jakkoliv vstupovat do vedených stavebních řízení. Žalovaná nenavrhl a soud tudíž neprovedl žádný důkaz k prokázání pracovních úkolů žalované při výkonu její funkce tajemnice, aby mohl posoudit účelový vztah jednání žalované k plnění jejích pracovních úkolů. Pokud soud výslovně konstatuje zásah ve smyslu § 81 o. z., dle odvolatele je zásadně na něm, jakou formu a obsah omluvy v případě zásahu do jeho osobnostních práv zvolí. Žalobce opakovaně písemně formuloval žádost o omluvu, což žalovaná nerespektovala a nikdy mu nezaslala omluvu v požadovaném znění. Poškozený pak dle ustálené judikatury může formu satisfakce přijmout či nikoliv. Na posouzení soudu je, zda požadovaná omluva, resp. její formulace, je přiměřená předcházejícímu zásahu do osobnostních práv poškozeného. Ze všech těchto důvodů žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil napadené rozhodnutí a vyhověl žalobě ve znění žalovaného nároku, jak byla připuštěna jeho změna na jednání soudu prvního stupně dne 1. 10. 2015 a přiznal žalobci nárok na náhradu nákladů řízení.

Dne 7. 10. 2015 podal žalobce soudu prvního stupně námitku podjatosti vyřizující soudkyně, kterou zdůvodnil tak, že v důsledku konverzace proběhlé v přestávce jednání dne 1. 10. 2015 na chodbě soudu, kdy žalovaná byla oslovená jinou ženou, žalobce zjistil, že žalovaná je od roku 1991 přísedící na trestním úseku v senátu 9 T. Za těchto okolností může být dán poměr rozhodující soudkyně k žalované, který je poměrem podjatosti podle § 14 odst. 1 o. s. ř. S ohledem na počet soudců rozhodujících věci u Okresního soudu v Tachově je nemyslitelné, aby se vyřizující soudkyně a žalovaná neznaly a nepřišly spolu do vzájemného kontaktu. Žalobce proto navrhl, aby z důvodu vhodnosti byla věc postoupena jinému soudu věcně příslušnému.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přihlédl k odvolání žalobce a posléze dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Vzhledem k tomu, že žalobce uplatnil námitku podjatosti až po vyhlášení napadeného rozsudku, nelze o ní rozhodovat postupem podle § 16 odst. 1 a § 16a odst. 1 o. s. ř., jak se

žalobce domáhá. Jde však o odvolací důvod vymezený v § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř., podle kterého odvolání proti rozsudku lze odůvodnit i tím, že rozhodnutí soudu prvního stupně vydal vyloučený soudce. Odvolací soud se proto nejprve zabýval tímto odvolacím důvodem.

Vyřizující soudkyně Mgr. I. ■■■■■ M. ■■■■■, LL.M. se dne 17. 12. 2015 k námitce podjatosti vyjádřila písemně tak, že žalovanou nezná, neví o tom, že by ji před ústním jednáním někdy potkala v budově soudu či jinde. O tom, že se jedná o přisedící v trestních věcech, se dozvěděla od zaměstnance soudu při manipulaci se spisem bez dalšího. Nevěděla, jak dlouho u Okresního soudu v Tachově působí a o žalované je jí známo pouze to, co vyplývá z obsahu spisu. Mgr. I. ■■■■■ M. ■■■■■, LL.M. je soudkyně civilního úseku Okresního soudu v Tachově od listopadu 2013, předtím byla více než čtyři roky na rodičovské dovolené. Ve věci se necítí podjatá, neboť nemá žádný poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům a není si vědoma žádných skutečností, které by o její podjatosti svědčily.

Zákon (§ 14 odst. 1 o. s. ř.) zakládá vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci na existenci určitého důvodu vymezeného takovými konkrétně označenými a zjištěnými skutečnostmi, v jejichž světle se jeví soudcova nepodjatost pochybnou, když soudce je vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci pouze tehdy, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jeho nepodjatosti. Vzhledem k vyjádření soudkyně je zřejmé, že zde nejsou žádné skutečnosti, které by zakládaly důvod pochybovat o její nepodjatosti. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř. naplněn nebyl.

Pokud jde o věc samu, soud prvního stupně provedl dostatek důkazů potřebných pro řádné zjištění skutkového stavu a poté dospěl ke správnému právnímu závěru o nedostatku pasivní legitimace žalované, s nímž se odvolací soud zcela ztotožňuje.

Odvolací soud v tomto směru odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4709/2010, podle něž „v mezích plnění pracovních úkolů a přímé souvislosti s ním je taková činnost zaměstnance, která nepostrádá místní, časový a věcný (vnitřní účelový) vztah k plnění pracovních úkolů. Uvedená kritéria přitom nemají stejný význam; rozhodující je věcný (vnitřní účelový) vztah, tj. vztah k činnosti, jíž byla způsobena škoda, k pracovním úkolům. Ve své podstatě jde o posouzení, zda při činnosti, jíž byla způsobena škoda, zaměstnanec sledoval z objektivního i subjektivního hlediska plnění pracovních úkolů.“

Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaná v předmětné době působila jako tajemnice Městského úřadu v Plané. Dle § 109 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), obecní úřad tvoří starosta, místostarosta (místostarostové), tajemník obecního úřadu, je-li tato funkce zřízena a zaměstnanci obce zařazení do obecního úřadu. Dle § 110 odst. 2, 4, 5, 6 zákona tajemník obecního úřadu je odpovědný za plnění úkolů obecního úřadu v samostatné působnosti i přenesené působnosti starostovi. Zajišťuje výkon přenesené působnosti s výjimkou věcí, které jsou zákonem svěřeny radě obce nebo zvláštnímu orgánu obce, plní úkoly uložené mu zastupitelstvem obce, radou obce nebo starostou, stanoví podle zvláštních právních předpisů platy všem zaměstnancům obce zařazeným do obecního úřadu, plní úkoly statutárního orgánu zaměstnavatele podle zvláštních právních předpisů vůči zaměstnancům obce zařazeným do obecního úřadu, vydává spisový řád, skartační řád a pracovní řád obecního úřadu a další vnitřní směrnice obecního úřadu, nevydává-li je rada obce. Tajemník obecního úřadu se zúčastňuje zasedání zastupitelstva obce a schůzí rady obce s hlasem poradním, nesmí vykonávat funkce v politických stranách a v politických hnutích.

Soud prvního stupně z výpovědí účastníků zjistil, že žalobce dne 30. 4. 2014 zaslal žalované email, aby se nad všemi pochybeními stavebního úřadu zamyslela. Dle žalované v roce 2014 podal žalobce osm stížností na vedoucí stavebního úřadu a o těchto stížnostech žalovaná rozhodovala z pozice tajemnice Městského úřadu v Plané jakožto osoba odpovědná starostovi za chod stavebního úřadu. Před odesláním předmětného emailu, jímž dle tvrzení žalobce zasáhla do jeho lidské důstojnosti, žalovaná s žalobcem a jeho partnerkou, podle svých slov, komunikovala přátelsky a otevřeně. I proto přistoupila k neformální emailové komunikaci, kterou chtěla žalobce přimět, aby respektoval úřední osoby, a v podstatě chtěla docílit smírného řešení vzniklých událostí. Dle odvolacího soudu, přestože tyto kontakty nebyly nikde ve správním řízení zaznamenány a sama žalovaná je v soudním řízení vyhodnotila jako neúřední, s ohledem na citovaná zákonná ustanovení, podle nichž stavební úřad Městského úřadu Planá spadal do působnosti žalované jako tajemnice tohoto úřadu, je třeba dovést, že tyto aktivity žalované nepostrádaly místní, časový a věcný (vnitřní, účelový) vztah k plnění pracovních úkolů. Žalovaná jako tajemnice městského úřadu k emailové korespondenci s žalobcem, realizované prostřednictvím pracovního e-mailu, přistupovala v zájmu stavebního úřadu. Jak správně konstatoval soud prvního stupně, žalovaná nesledovala své zájmy a svůj prospěch, ale snažila se smírnou cestou řešit situaci vzniklou na stavebním úřadu coby osoba odpovědná za chod stavebního úřadu.

Činností, jíž měla být žalobci způsobena jím tvrzená újma, tedy žalovaná sledovala z objektivního i subjektivního hlediska plnění pracovních úkolů, a proto je třeba tuto činnost přičítat Městskému úřadu v Plané, případně státu podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Žalovaná tudíž není ve sporu pasivně legitimovaná, a proto odvolacímu soudu nepřisluší přezkoumávat další právní závěr soudu prvního stupně, že jednáním žalované došlo k zásahu do osobnostních práv žalobce. Vzhledem k uvedenému odvolací soud napadené rozhodnutí jako věcně správné dle § 219 o. s. ř. potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 za použití § 142 odst. 1 o. s. ř. a s přihlédnutím k tomu, že v odvolacím řízení úspěšná žalovaná se svého práva na náhradu nákladů výslovně vzdala.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Plzni dne 16. 5. 2017

JUDr. Zdeněk Pulkrábek, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Anettová